

Έκανε τότες ὁ Δεκατρίς μιὰ σκάλα κ' ἔνα πολὺ μακρὸ κατζούλι κ' ἔφυγε γιὰ νὰ φέρῃ τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου. Πῆγε ἀπ' τὸ παραθύρι τῆς κάμαρας τοῦ Δράκου, ἔβαλε τὴ σκάλα, ἀνέθηκε τ' νοῖζε, ὕστερα ἔβαλε τὸ κατζούλι καὶ τραβοῦσε σιγὰ σιγὰ τὸ πάπλωμα πάνω ἀπ' τὸ Δράκο. Σὰν κόντεψε νὰ τὸ τραβήξῃ ὅλο, ζύπνησε ὁ Δράκος, κατὰ λαβε πῶς εἶταν ξεσκεπασμένος, εἶδε ἀνοιχτὸ τὸ παραθύρι, νόμισε πῶς ξέχασε νὰ τὸ κλείσῃ καὶ πῶς ὁ ἀγέρας φύσηξε τὸ πάπλωμα. Καθὼς σηκώθηκε λοιπὸ νὰ τὸ κλείσῃ, ὁ Δεκατρίς πρόφταξε καὶ τραβήξε καὶ τ' ἄλλο μέρος τοῦ παπλωματιοῦ κ' ἔφυγε. Ἐκλείσε ὁ Δράκος τὸ παραθύρι, καὶ πῆγε νὰ πλῆγιάσῃ. Γυρνεῖ τὸ πάπλωμα νὰ σκεπαστῇ, μὰ φέξε ν᾿ ἄβρης! Τὸ θάρρεψε περιττὸ νὰ τρέξῃ, γιατί εἴξερε πῶς δὲ θὰ τὸν ἔβρῃ τὸν κλέφτη. Ὁ Δεκατρίς ὡς τόσο ἔφερε καὶ τὸ χρυσὸ πάπλωμα στὸ Βασιλιά. Τότες εἶπαν πάλι τ' ἀδέρφια του. Αὐτὸς πῶφρε τὸ πάπλωμα τοῦ Δράκου μπορεῖ νὰ φέρῃ καὶ τὸν ἴδιο. Πήγαινε, τοῦ λέγει ὁ Βασιλιάς, νὰ τὸν φέρῃς σὲ εἴκοσι μέρες τὸ πολὺ. Αὐτὴ τὴ φορὰ πῆρε μαζί του ἕνα πριόνι, ἕνα σφυρὶ κ' ἕνα τουρβὰ καρφιά. Πῆγε καὶ κάθισε ὅζω ἀπ' τὴν κὺλῃ τοῦ Δράκου κ' ἔρχισε νὰ πριονίζει. Ὁ Δράκος ἔκουσε ὅζω τὸ θόρυβο κ' ἔτρεξε νὰ δῇ τί εἶναι. Σὰν εἶδε τὸ Δεκατρί νὰ πριονίζει τὸν ρώτησε τί κάνει αὐτοῦ. Τί νὰ κάνω, μπάρμπα, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς. Ἐχομε ἕνα Δεκατρί μὲς τὸ χωριὸ καὶ δὲν ἀφίνει ἡσυχία κανενός, κλέφτει ἀπ' ὅλους ὅ,τι μπορεῖ, κ' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλὶκὸ ἀκόμη. Ἦρθα λοιπὸν ἐδῶ νὰ κάνω ἕνα σεντούκι νὰ τὸν βάλω μέσα καὶ νὰ τὸν ρίξω στὸ γιालό.

Ἀχ, παλικάρι μου, τοῦ εἶπε ὁ Δράκος, αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος νᾶναι ἔραγε ποῦ μ' ἔκανε νὰ φάγω τίς κόρες μου, καὶ μ' ἔκλεψε δυὸ τσουβάκια φλωριά, τὴ χρυσὴ τὴ μελιά, καὶ τὸ πάπλωμά μου τὸ χρυσοκεντημένο; Ἄν μπορῶ, παιδί μου, μετὰ χαρῆς θὰ σὲ βοηθήσω νὰ τελειώσης γλήγορα τὸ σεντούκι. Ἄς εἶσαι καλὰ, μπάρμπα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Δεκατρίς, δὲν μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς τώρα. Ἀργότερα ἴσως. Σὰν τέλειωσε ὁ Δεκατρίς, εἶπε στὸ Δράκο. Ἐμπα τώρα ἐσύ μέσα, νὰ βάλω ἐγὼ τὸ καπάκι, καὶ ξετινάξου ὕστερα νὰ δοῦμε ἂν αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος θὰ μπορέσῃ ν᾿ ἔβγῃ σὰν τὸν βάλω μέσα. Ἦμπε ὁ Δράκος, καὶ σὰν τὸν κάρφωσε ὁ Δεκατρίς, ξετινάχτηκε κ' εἶπε. Βάλε ἀκόμα πέντ' ἔξη καρφιά γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ γερό. Σὰν ἔβαλε ὁ Δεκατρίς ὅσα χρειάζονταν, εἶπε ὁ Δράκος πῶς εἶναι ἀδύνατο νὰ

βγῇ ἀπὸ μέσα. Ἐσκάρφωσε τώρα τὸ καπάκι νὰ βγῇ ἀπὸ μέσα γιατί κοντεύω νὰ σκάσω. Ποῦ νὰ νὰ σὲ ξεκαρφώσω, γέρο μου, τοῦ εἶπε ὁ Δεκατρίς, ποῦ εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος ποῦ σοῦ κλέψα τόσα πράματα, καὶ τώρα ἔρθα νὰ κλέψω κ' ἐσένα τὸν ἴδιο. Ὁ Δράκος σὰν τ᾿ ἔκουσε φρίνιαξε μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ κάνῃ τίποτα. Σὰν τὸν πῆγε ὁ Δεκατρίς στὸ παλάτι, εἶπε τοῦ Βασιλιά νὰ φυλάξῃ μιὰ στιγμὴ νὰ φύγῃ ἐκεῖνος κ' ὕστερα νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Σὰν ἔνοιξαν τὸ σεντούκι εἶταν ὅλοι τοῦ παλατιοῦ γύρο στὸ σεντούκι καὶ περιμεναν νὰ δοῦν τὸ Δράκο. Μὰ καθὼς βγήκε, ἔρχισε νὰ τοὺς τρώγῃ ὅλους μὲ τὴ σειρά ὡς ποῦ δὲν ἔφησε κανέναν. Ὑστερα βγήκε κ' ἔφυγε στὸν πύργο του. Ὁ Δεκατρίς πῶθελεν ὅλοι νὰ τὸν καταστρέψουν, πῆγε μὲς στὸ παλάτι κ' ἔγινε ἐκεῖνος βασιλιάς, καὶ ζῇ καὶ βασιλεύει ὡς τὰ σήμερα.

## ΖΩΗ

Γλυκὰ λέ' ἡ πεταλοῦδα 'ς τὸν ἀνθό:

— Στάσου ἀνοιχτός, ἀνθέ μου, ἀνόμα λίγο!

Κι' αὐτὸς τῆς ἀπαντᾷ: — Θὰ μαραθῶ,

Μόν φίλει με προτοῦ ὀχ τὸν κάμπο φύγω!

Πλακώνει ἡ νύχτα κ' ἔρχεται ἡ αὐγή,

Πλὴν τὸ λουλοῦδι τὸ 'βρε πεθαμμένο.

Πέφτει κ' ἡ πεταλοῦδα, ὅταν 'ς τὴ γῆ

Τ' ἀγνάντεψε, καὶ λέει κι αὐτὴ: — Πεθαίνω!

Ἀνοιξη πάλε νέα παντοῦ σκιριῶ

Στὴ φύση, ἀπ' ὅλα σ' ἄνθη πλουτισμένη

Κ' εἰς ἅπτα φύλλα, ὀλεῦδα κλεισά,

Νέα πεταλοῦδα ὀρώχρωμη πηγαίνει.

Καί: — "ὦ, μόσχε! πῶς σὲ ξέρω; — εὐθὺς μιλεῖ.

Καὶ τὸ λουλοῦδι: — "ὦ, γνώριμί μου χεῖλη!

Ποῖν γεννηθόμμε ἀθάνατο φίλ!

Μὰς κέντρισε τὸν περασμένο Ἀπρίλη.

Κίρκυρα

A. ΒΡΑΝΑΣ

## ΚΟΥΒΕΝΤΑ

— Χα! χα! χα!

— Μωρὲ μίλα, ἀδερφέ! Τί ἔπαθες;

— Πχ! χα! χα! χα!

— Μπα! Σὲ καλὸ σου! Θὰ μοῦ πᾶς;

— Πχ! Πχ! χα!

— Στὸ διάλογο, πιά! Λέγε!

— Γιὰ τὸν Ἑρμωνα...

— Ἀ!

— Ἐβαλε, λέει, στίχους ἀπὸ ξένα ποιήματα στὴν «Ἀργώ» σὲ Ἀγγλική, σὲ Γαλλική, σὲ Γερμανική γλῶσσα, γιὰ νὰ μᾶς... ξεγελάσῃ! Χα! χα! χα!

— Ὅχι δά!

— Διάβασε τὸ «Ἀστὺ»...

16 τοῦ Δεκέβρη 1905

ΑΝΟΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

## Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Ο ΜΟΥΓΚΡΙΟΣ — ΓΚΑΙΤΕΣ

Φίλτατε «Νουμά»,

Ὁ φαιδρότατος διευθυντὴς τοῦ «Ἀκρίτα» — ποῦ πολὺ σωστὰ κάποιος εἶπε πῶς εἶναι: Γκαίτες, ἀφοῦ κάποτε φαίνεται στοὺς δρόμους φορώντας γκαίτες — σὰ νὰ μὴ φτάνανε ὅσες ἀνοησίες εἶπε τελευταῖα στὴν περίφημη φυλλάδα του γιὰ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα καὶ τοὺς δημοτικιστάδες, ξεφύτρωσε καὶ στὰ τελευταῖα «Παναθήναια» μὲ τὸ τὸ ψευτόνομα «Μούγκριος Σκαόλας» νὰ μουγαρίσῃ διάφορες βρισιές κι ἀνοησίες γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ρεζιλεύονται ἀκόμα κι ἂν παίνεθουν ἀπὸ τὴν ἀρετικὰ του.

Ἀπορῶ πῶς ὁ κ. Μιχαηλίδης, ἄνθρωπος πολὺ προσεχτικὸς καὶ φρόνιμος, δέχτηκε τάνύητα αὐτὰ μουγκρίσματα στὸ περιοδικό του; ἀφοῦ κι ὁ ἴδιος βρέστηκε στὸν τελευταῖο «Ἀκρίτα» ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸ συνεργάτη του, ποῦ ἐκεῖ μουγκρίζει μὲ τὸ ἀληθινὸ του καὶ δοξασμένο ὄνομα κι ὄχι μὲ ψευτόνομα.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχεις τίποτα προσωπικοὺς λόγους, φίλε «Νουμά», μὲ τὸν κ. Γρ. Ξανόπουλο, μὰ πρέπει νὰν τὴμολογήσῃς πῶς ἡ ἀπομάκρυσή του ἀπὸ τὰ «Παναθήναια» ἔβλαψε σημαντικὰ τὸ περιοδικό αὐτό, ἀφοῦ πολλοὶ Σάτυροι τῆς πέννης παραιομένανε πότε νὰ φύγῃ ὁ Ξανόπουλος γιὰ νὰ πηδήσουν μέσα καὶ νὰρχινήσουν τὰ ξετσιπίωτα χοροπηδήματά τους.

Ὁ φίλος σου

ΚΑΛΙΜΠΑΝ

μπερμπατάκος!.. Ἐρεῖ αὐτὸς ἀπὸ τέττα! (φεύγει).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νὰ σοῦ πῶ, κορίτσι μου. Φερόθηκατε ἄσκημα τότε στὸ Γιάννη. Τί ἔκανε τὸ παιδί; Τὸ καθήκο του σὰν πατριώτης καὶ σὰ φοιτητής... Κι ἀντὶς ὁ πατέρας του νὰν τὸνέ βλογήσῃ γιὰ τοὺς πατριωτικοὺς ἀγῶνες του τὸν ἔβρισε κι ἄτιμο. Νὰ πατέρας, νὰ μάλαμα!

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα μὲ θαυμασμό). Τὸν καημένο τὸ Γιάννη! Ποῦ νὰν τὸ ξέρεῖ πῶς ἔχει τόσο σοφὸ φίλο καὶ προστάτη!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κάτι παραπάνου ἀπὸ φίλο... Θαμαστή! Θαμάζω τὸν πατριωτισμὸ του καὶ δοξάζω τοὺς ἀγῶνες του!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κ' ἐγὼ σὰς θαμάζω! (Πάει καὶ χτυπάει τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι τῆς ὑπερβορίας ποῦναι σιμὰ στὴν πόρτα ἀριστερά). Μὰ καὶ τὰ λίγο ἀλαφροῦτσικα καμώματά του;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Νέος εἶναι καὶ μὲ τὸν καιρὸ θὰ διορθωθῶν... Παιδιαροκαμώματα.

Η ΕΛΠΙΔΑ. Μὰ ὁ Γιάννης δὲν εἶναι Ἀντώνης... Πέρασε τὰ τριανταπέντε καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία... (Ἐρχεται ἡ Μαρὶώ).

Η ΜΑΡΙΩ. Μὲ φωνάζατε, κυρά;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Κάνε ἕναν καφέ τοῦ δάσκαλου! (Τὴνέ ζυγώνει καὶ τῆς λέει μουσικά). Αὐτὸς ὁ σαχλὸς

ὁ Φωστήρας ἦρθε στὴν κουζίνα;

Η ΜΑΡΙΩ (χαμογελώντας). Νὰ χαθεῖ ὁ παλιάνθρωπος!

Η ΕΛΠΙΔΑ. Σὲ πείραζε πάλι;

Η ΜΑΡΙΩ. Ναι, ἔπλωσε τὰ ξερά του ἀπάνου μου, μὰ λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν περεχούσα μὲ τὴν ἄλυσίδα... Κι ὅπου φύγει φύγει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνοίξε τὰ μάτια σου! (Δυνατὰ) Νὰ τοιμάσεις γιὰ τὸ βράδι ὅ,τι σοῦ εἶπα!.. Πήγαινε! (Ἡ Μαρὶώ φεύγει. Στὸ δάσκαλο). Δὲν ξέρετε τί ζῶ ποῦ εἶναι... Πρέπει νὰν τῆς τὴν πείς χίλιες φορές τὴν κουβέντα γιὰ νὰ σὲ νιώσει!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σὰ νὰ μὴν κόψανε καθόλου τὴ κουβέντα). Εἶναι ὅμως πατριώτης ὁ Γιάννης...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἀνθρωπος μὲ χρυσὴ καρδιά... δὲ λέω... Μὰ ὁ πατριωτισμὸς του μοῦ φαίνεται λίγο κάλπικος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀρχίζει νὰ πειράζεται). Μὴ βρίζετε, κυρά μου, σὲ παρακαλῶ ἕναν πρόμαχο τοῦ Εὐαγγελίου... Μπροστὰ μου τουλάχιστο μὴν τὸνέ βρίζετε... Μπροστὰ στὸν πεθερό σου καὶ στὸν ἄντρα σου, ποῦναι κ' οἱ δύο τους!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (γελαστά). Φίλοι σας...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ναι, μὰ καὶ θαμαστὲς τοῦ χυδαίου, μπορεῖς νὰν τὸνέ βρίζεις ὅσο θέλεις καὶ

νὰν τοὺς ἐνθουσιάζεις κιόλας... Μὴν ξεχνᾶς καὶ τᾶλλο, πῶς γιὰ χατίρι τοῦ Γιάννη, ἐπειδὴ καὶ θέλησα μιὰ φορὰ νὰν τὸνέ διαφραντέψω μπροστὰ στὸν πεθερό σου, θυμωσε ὁ γέρο-Σεβαστὸς καὶ μὲ τρόπο μούδωσε νὰ νιώσω πῶς πρέπει πιά νὰ πᾶψω νὰ προγυμνάξω τὸ ἄγγόνι του!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Δὲν ἔχετε δίκιο... Ὁ Ἀντώνης πρόδεψε τόσο ποῦ δὲν τοῦ χρειάζεται πιά προγύμναση. Ἐπειτα, τὸν προγυμνάζει ὁ ἴδιος... Περνάει τὴν ὥρα του μ' αὐτό!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Χμ! Μὲ τίς χυδαῖες ιδέες του ὁ πεθερός σου θὰ σοῦ τὸν κάνει ξεφτέρη τὸν ἄγγονό του!.. Ὁ Γιάννης δὲ θὰ προγυμνάστηκε ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε ἄνθρωπος!..

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὅχι δά καὶ τόσο!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (μὲ πείσμα). Ἐγὼ καὶ παρὰ γινε ἄνθρωπος καὶ νὰν τὸ πιστέψεις, ἀφοῦ τὸ λέω ἐγὼ!.. Ὁ Γιάννης ἐπαίξε τὸ καλύτερο πρόσωπο στὰ Βαγγελικά. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς φοιτηταρίας κι αὐτός!.. Ἡ Πατριδα πολλὰ τοῦ χρωστάει!..

Η ΕΛΠΙΔΑ (τάχα σοβαρά). Ἐχουν τόση δύναμη τὰ λόγια σας ποῦ μὲ πείθουν. Ὅτε ὁ Χρυσόστομος εἶπαι!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (σοβαρά). Γιατὶ ὁ λόγος ὁ

## Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ κ. ΚΟΡΔΕΛΑ

Φίλοι «Νουμά»,

Ἡ «Ἑστία» τῆς Πέμπτης μᾶς βεβαιώνει πὺς ἡ Πριγκηπέσσα Σοφία δὲ μιλάει τὴν καθαρεύουσα ἀλλὰ Ῥωμαίτικα σὺν ὅλοις τοῖς αἰριανοῦς ὑπηκόους. Τῆς, κὶ ἕδικο εἶχε ἡ «Ἀκρόπολις» νὰ παραπονεθεῖ γὰρ τὴν Πριγκηπικὴ γλῶσσα. Ἡ «Ἑστία» λέει κὶ αὐτὸ ἀκόμα· πὺς ἀλλοῦς μίλησε ἡ Πριγκηπέσσα στὸ συστάσιο κὶ ἀλλοῦς ἐμετέδωκε τοὺς λόγους τῆς δ κ. Κορδέλας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπέρμαχος τῆς καθαρεύουσας.

Σπουδαία πληροφορία αὐτὴ πὺς μᾶς μαθαίνει δυὸ πολὺ σπουδαία πράγματα· πρῶτο πὺς ὁ κ. Κορδέλας εἶναι ὑπέρμαχος τῆς καθαρεύουσας (συγκρίνηση μεγάλη στὸ Χρηματιστήριον!) καὶ δεύτερο πὺς ὁ κ. Κορδέλας εἶναι τόσο ἀσεβὴς ὥστε νὰ μεταφράζει τὰ ξένα λόγια, καὶ μάλιστα τὰ Πριγκηπικά, καὶ νὰν τὰ παρουσιάζει στὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὰ καθαρεύοντα γούστα του.

Τράβα λοιπόν... κορδέλα καὶ λόγου σου καὶ χαίρεται τον.

Διός σου  
ΚΛΩΣΤΗΣ

## ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

## ΤΗΣ ΕΘΝΙΚ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐφημερίδος «Νουμά».

Κύριε Διευθυντά

Ἐν τῷ χθεσινῷ φύλλῳ τῆς «Ἑστίας» ἐδημοσιεύθη κατάλογος τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν κληρώσιν τῆς 19ης Δεκεμβρίου 1 Ἰανουαρίου κληρωθεισῶν μετὰ λαχνῶν ὁμολογιῶν τοῦ λαχειοφόρου ἡμῶν δανείου 60,000,000 φράγκων σὺν τῇ πληροφορίᾳ ὅτι οἱ λαχνοὶ εἰσὶ πληρωτέοι τῇ 2/15 Ἰουνίου 1906 εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια.

Ἡ τοιαύτη περὶ πληρωμῆς πληροφορία τῆς «Ἑστίας» ἐστὶν ἐσφαλμένη, καθόσον συμφώνως τοῖς ὅροις τοῦ σχετικοῦ προγράμματος οἱ λαχνοὶ τοῦ δανείου ἡμῶν τούτου εἰσὶ πληρωτέοι εἰς πραγματικὰ φράγκα.

Μετὰ πλείστης ὑπολήψεως

Ἀθῆναι 20 Δεβρίου 1905.

(Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς).

ἑμὸς ἡ ἀλήθεια ἐστίν... (Μιτάνει ὁ γέρο-Σεβαστός ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ Ἀποστόλη καὶ σιγοκουβεντιάζοντας μαζί του). Γεῖά σου, Ἀποστόλη!.. Τί μοῦ γίνεσαι, ξάδερφε;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Μπά! Ὁ δάσκαλος!.. (Τοῦ Ἀποστόλη) Λές λοιπόν, παιδί μου, νὰ μᾶς γῆρε;

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Μπορεῖ νῆρθε, πατέρα.

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Νῆρθε; Τὸ πιστεύεις πὺς μπορεῖ καὶ νῆρθε; Ἄχ, κὶ ὁ λόγος σου νῆ-βγαίνει ἀληθινός...

Η ΕΛΠΙΔΑ (χαϊδέροντάς τον). Ποῦ τὸ ξέρεις, πατερούλη; Ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλοδύναμος καὶ κάνει κάθε μέρα θάματα...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (πὺν τὸν καθίζουσε σὲ πολυθρόνα, σιμὰ στὸ τραπέζι). Γίνονται θάματα, καὶ τέτια μεγάλα θάματα, καὶ σήμερα;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω πὺς θῆρθε ὁ Γιάννης...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Τὸ πιστεύεις καὶ λόγου σου; Καὶ χαίρεσαι γι' αὐτό;

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ὁ δάσκαλος, πατέρα, τὸν ἀγαπάει πολὺ τὸ Γιάννη μας...

Π ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Παραπολὺ μάλιστα... Ἐναν πρόμαχο...

Η ΕΛΠΙΔΑ (σιγά). Μὴ γιὰ τὸ Θεό!..

## ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη δὲ Πέμπτη

Υπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἐπαρχίαι 2.

Λαβωμοί. Περιχίας 1 (ἀπὸ καρῖτσα). Ἐπαρχίαι 5.

Ἀλειμῆς. Ἀθήνα 1, Περαιὰς 4, Ἐπαρχίαι 3.

Σημ. Λεψὸ πολὺ τὸ σημερινὸ μᾶς Φονοπάζαρο.

Ἡ ὅλος ὁ κόσμος εἶταν τραβηγμένος ἀπὸ τὴ δίκην τοῦ Κωσταγερακάρη κ' ἔτσι δὲν ἔδιδε νὰ σκοτω-ναι, ἢ οἱ φημερίδες, πικραμένες ὅλες ἀπὸ τὴ δίκην, δὲν εἶχαν τόπο νὰ γράψουν καὶ τὰ ἐγκλήματα. Κάτι τέ-τιο θὰ τρέχει, γιὰτὶ σὰ δύσκολο νὰ παραδεχτεῖ κα-νεὶς πὺς μέσα σὲ ὀχτὼ μέρες γενήκανε σ' ὅλο τὸ Κράτος δυὸ σκοτωμοὶ καὶ πέντε λαβωμοί.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

## ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ο. Π. Τὰ γράψαμε τότες φορές πὺς δὲ δημοσιεύου-με τίποτα ἢ δὲν ξέρομε ποῖος μᾶς τὸ στέλνει. Γιατὶ δὲ μᾶς γράφεις καὶ τὸνομά σου; Μήπως τὸ ποίημα εἶναι προ-σωπικὴ διατριβὴ καὶ κρύβεται; — κ. Νικ. Ἀν. Ὁ κ. Δῆμ. Δῆμ. τῆς «Ἐσπερινῆς», μαθαίνουμε, δὲν εἶναι Κινέ-ζος, κὶ ἂς μοιάζει μὲ Κινέζο καὶ τὸνομά του καὶ τὸ μου-τρο του. Τί νόστιμο πὺν γράφει καὶ τί σοφὰ ψέματα; — κ. Στ. Α. Λάδαμ τὸ χερόγραφο καὶ σ' εὐχαριστοῦμε. Θὰν τὸ διαβάσουμε. Ἡ «Ἀργώ» τοῦ Ἑρμοῦα πουλιέται στὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἑστίας» 3 δραχμῆς. Ὁ «Ἀσω-τος» θὰ βγεῖ καὶ σὲ βιβλίο. — κ. Οὐρ. Παπαμ. Αχμ. Ρουσ. Λάδαμ τὴ συντρομὴ τοῦ 1906 καὶ σὰς εὐχαριστοῦ-με. — κ. Α. Π. στὴν Πόλη. Ὁ Ἀντρεάδης δὲ μᾶς ἔ-γραψε καθόλου. Ἐγραψε ὅμως στὴν «Ἀκρόπολιν» κ' ἀπὸ καὶ μαθαίνουμε πὺς ζεῖ καὶ βασιλεύει. — κ. Β. Πασχ. Δὼ κὶ ὁμπρὸς τὸ φύλλο θὰ σὰς στέλνεται στὸ κατατόπι πὺν μοῦ γράφετε.

Ὁ Ἀρκεσίλαος ἔλεγεν: Ὅπως ὅπου ὑπάρχουν πολλοὶ γιαντροὶ εἶναι καὶ πολλὲς ἀρρώστειες, ἔτσι ὅ-που ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ νόμοι, ἐκεῖ κ' ἡ ἀδικία εἶναι πολὺ μεγάλη.

Ἄν ἐξοῦσε σήμερα κὶ ἔδωλεπ τὴν πλημμύρα πὺν ὑπάρχει στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ νόμους, τί θῆλεγε τάχα;

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Τί εἶπες; Ἐναν πρό-μαχο... Γεῖά ποιὸν πρόμαχο μίλησε;

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Δὲν καλὰ κουνεῖς, πατέρη... Ἄλλο εἶπε ὁ δάσκαλος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Βέβαια, ἄλλο...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ποῦ λές, πατέρα, ἔν ἔρθε ὁ Γιάννης...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Αἶ, ἔν ἔρθε...

Η ΕΛΠΙΔΑ. Ἐγὼ θαρρῶ πὺς ἦρθε...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. ἦρθε; Πότε ἦρθε;

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Θαρρῶ μάλιστα πὺς τὸν εἶδα...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (μὲ λαχτάρα). Τὸν εἶδες; Καὶ δὲ μιλάς, χριστιανέ, τόση ὥρα; Τοῦ μίλησες; Σοῦ μίλησες; Πές μου τὰ ὅλα, τίποτα μὴν ἀφίσεις, ἔτσι νὰ μοῦ ζήσεις... ξάδερφε!..

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μὴν κάνεις ἔτσι... Θαρρῶ πὺς τὸν εἶδα... Μπορεῖ ὅμως νὰ μὴν εἴτανε κὶ ὁ ἴδιος... Μπορεῖ νῆταν κάνας ἄλλος πὺν νὰν τοῦμοιᾶζε...

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (σὺν ἀπὸ μέσα του). Δάσκαλος!.. Πάντα δά-καλος... Σ' ὅλα δάσκαλος...

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ποῦ ξέρεις, πατέρα... Μπο-ρεῖ νῆτανε κὶ ὁ ἴδιος...

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ. Μπορεῖ!..

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ (ἀνοίγει τὴν τζαμόπορτα καὶ μπαίνει τρέχοντας). Παπού!... Πατέρα!... Ὁ Γιάννης!... Ὁ Θεὸς ὁ Γιάννης!..

## ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πλη-ρῶνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις· εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὀφείας (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω-τερικοῦ καὶ ἐπιταγῆν τοῦ ὁμολογιοῦχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνον-ται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ κα-ταθέτοντος τῷ Ἰποκαταστήματι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερ-κύρᾳ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

## Τόκοι τῶν καταθέσεων

|   |      |           |                              |
|---|------|-----------|------------------------------|
| 1 | 1) 2 | ταῖς 0) 0 | κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν |
| 2 | "    | 0) 0      | " " " 1 ἔτους                |
| 3 | 1) 2 | " 0) 0    | " " " 2 ἔτων                 |
| 2 | "    | 0) 0      | " " " 4 ἔτων                 |
| 4 | "    | 0) 0      | " " " 5 ἔτων                 |

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου νομαστικαὶ ἢ ἀνώνομοι.

## ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἔνκ, κ' εἰς φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, πουλιούντα τὰ γραφεῖα μᾶς τὰκόλουθα βιβλία:

Τοῦ Ψυχάρη «Ταξίδι» (σελ. 502) καὶ «Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη» (σελ. 268).

Τοῦ Πάλλου «Ἡλιος καὶ φεγγάρι» (σελ. 120)

Τοῦ Φωτιάδου «Τὸ Γλωσσικὸν ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ μᾶς ἀναγέννησις» (σελ. 405).

Τοῦ Ἐδδαλιώτη «Ἰστορία τῆς Ῥωμοσύνης» σελ. 320; καὶ «Μαζώχτρα, Βρουκόλακας κλπ.» (σελ. 269).

Τοῦ Ἑρμοῦα «Τῆς Ζωῆς» (σελ. 194).

Τοῦ Φιλίντα Γραμματικὴ τῆς Ῥωμεικῆς γλώσσας (μέρ. Α') (σελ. 96).

Τοῦ Λόγγου «Ἀφῆνης καὶ Χλόη» (χαρτοδε-μένο) μεταφρ. Ἡλ. Πουτιερῆς (σελ. 86).

Τοῦ Εὐριπίδου «Μήδεια» μεταφρ. Γιάννη Περγιαλίτη (σελ. 59).

Τοῦ Σοφοκλέους Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σί-δερχη (σελ. 61).

Τοῦ Χ. Ἀντρεάδου «Ὁ Μὲγ' Ἀλέξανδρος» (σελ. 192).

Τοῦ Δ. Η. Γαγκόπουλου «Ζωντανοὶ καὶ Πεθαμμένοι» δράμα — «Ἡ Χρυσάυχη» καὶ «Τάφος στὸ Γκιλόν» δηγήματα (σελ. 78).

Ἡ ΙΛΙΔΑ, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη (σ. 416) δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ «ΜΑΤΙΑ» τοῦ Γ. Ἀβάζου δρ. 1.50

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ (σηκώνεται). Ἐδῶ, Ἀντώνη μου... Παιδί μου!.. Ποῦν τονε;.. Πῶς τὸν εἶδες;

Ο ΑΝΤΩΝΗΣ. Κάθεται κάτου στὴ σκάλα καὶ ντρέπεται νῆνεθεῖ!..

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Ντρέπεται νῆνεθεῖ στὸ σπῆτι τοῦ πατέρα του!.. Στὸ σπῆτι του; (Ἡ Ἑλ-πίδα τρέχει κατὰ τὴν πόρτα· ὁ Ἀποστόλης κὶ ὁ δά-σκαλος τραβᾶνε κατὰ τὰ παράθυρα νὰ ἰδοῦνε). Στα-θῆτε!.. Ὁ πατέρας θάνοιζε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τὴν ἀγκαλιὰ του στὸ παιδί του!.. (Τραβᾶει σιγὰ σιγὰ κατὰ τὴν τζαμόπορτα καὶ τὴν ἀνοίγει διά-πλατα. Περιμένει Ἡ Ἑλπίδα, ἀκουμπισμένη σὲ μιὰ ἐταζέρα, κλαίει. Ὁ Ἀποστόλης πάει καὶ κάθεται στὴν πολυθρόνα πὺν καθόταν πρὶν ὁ γέρο-Σεβαστός. Ὁ δάσκαλος ξαπλώνεται στὸν ντιβάνι, παίρνει τὴ φη-μερίδα σὰ χέριον καὶ διαβάζει. Ὁ Ἀντώνης βολ-σκεται πίσω ἀπὸ τὸ γέρο-Σεβαστό).

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ (ἀνεβαίνοντας στὸ κεφαλόσκαλο, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι). Πατέρα!..

Ο ΓΕΡΟ-ΣΕΒΑΣΤΟΣ. Παιδί μου!.. Στὴν ἀγ-καλιὰ μου! (τονε σφίγγει στὴν ἀγκαλιὰ κλαίοντας).

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ (ἀφίνοντας τὴ φημερίδα, κοι-τάζει κάμποση ὥρα πατέρα καὶ γιὸ, καὶ ἐξαφνίσει κἀπὼς θεατρικὰ). Τὸ χαμένο πρόβατο ξαναγύρισε στὴ στέγη!..

(Τελιώνει τὸ πρῶτο μέρος).